

UZASADNIENIE

W oparciu o zgromadzony w toku postępowania i ujawniony na rozprawie głównej materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. J. urodził się w dniu (...) w E.. Jest synem H. i E.. W dniu 27 marca 2015 roku nie posługiwał się jednakże takimi danymi osobowymi. W tym dniu około godziny 17.00, znajdując się w G., na lotniczym przejściu granicznym, zgłosił się do kontroli granicznej - na wyjazd z Rzeczypospolitej Polskiej samolotem rejsowym linii lotniczych W. nr rejsu (...) relacji G. – D. – okazując funkcjonariuszowi Straży Granicznej dowód osobisty serii (...) wydany w dniu 05 marca 2015 roku na dane M. S.. Podając się za inną osobę, chciał w ten sposób podstępem przekroczyć granice Rzeczypospolitej Polskiej. Dla uwiarygodnienia podawanej tożsamości oskarżony P. J. w trakcie prowadzonej kontroli posiadał przy sobie także zaświadczenie z Urzędu Miejskiego w E. o utracie wcześniejszego dowodu osobistego nr (...), jakim posługiwał się M. S.. Zaświadczenie to otrzymał od M. S., który udostępnił mu swój dowód osobisty, a także udzielił pomocy w rezerwacji biletu lotniczego na swoje nazwisko. Jednakże przeprowadzająca kontrolę funkcjonariuszka Straży Granicznej, po okazaniu jej dowodu osobistego na nazwisko M. S. powzięła wątpliwość, co do jego autentyczności. Po dokładniejszym przyjrzeniu się dokumentowi nabrała podejrzeń, iż okazany jej dowód osobisty jest przerobiony. W związku z tym podróż P. J. została przerwana, a on sam został zatrzymany. W oparciu o pobrane od niego odbitki linii papilarnych ustalona została jego faktyczna tożsamość.

Okazany w dniu 27 marca 2015 roku przez P. J. na lotniczym przejściu granicznym w G. blankiet dowodu osobistego wystawionego w dniu 05 marca 2015 roku dla M. S. o serii i numerze (...) został przerobiony poprzez wymianę zdjęcia posiadacza. Przerobienie polegało na naklejeniu na dokument oryginalny transparentnej folii ze zdjęciem wtórnym po uprzednim zamaskowaniu zdjęcia pierwotnego i zaimitowaniu w folii wtórnej części zabezpieczeń.

/dowód: zeznania świadka B. M. k.186, k. 90 – 91 /zbiór C/, W. P. k. 186, k. 87-88 k. /zbiór C/, A. D. k. 186, k. 122-123 /zbiór C/, A. S. (1) k. 188 – k. 127 – 128 /zbiór C/, P. S. k. 188 – k. 133-134 /zbiór C/, protokół zatrzymania osoby k. 2, protokół przeszukania osoby k. 4-7, informacja dotycząca stwierdzenia tożsamości k. 8-9, protokół zatrzymania rzeczy k. 10-14, k. 20 /koperta/, protokół przeprowadzenia oględzin rzeczy k. 25, tablica poglądowa k. 26, ekspertyza kryminalistyczna z zakresu badań pisma ręcznego i autentyczności dokumentu k. 27-46/

Oskarżony P. J. nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień, a także odmówił podania swoich wszelkich danych osobowych /k. 17-19/

Oskarżony P. J. był uprzednio wielokrotnie karany sędownie. Jak wynika z informacji o dochodach - w 2014 roku nie składał żadnych deklaracji podatkowych.

/dowód: dane o karalności k. 47-50, informacja o dochodach z systemu teleinformatycznego Ministra właściwego do spraw finansów publicznych k. 64-66/

Sąd zważył co następuje:

Analiza całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie przekonuje, iż zarówno wina oskarżonego jak i okoliczności popełnienia zarzuconego mu czynu nie budzą wątpliwości.

Na fakt sprawstwa P. J. wskazują zasadniczo wszystkie dowody pozyskane w toku niniejszego postępowania – zarówno te o charakterze osobowym jak i te nieosobowe. Tylko oskarżony P. J. – korzystając z przysługującego mu prawa do odmowy złożenia wyjaśnień – nie przedstawił swojej wersji zdarzenia jakie miało miejsce w dniu 27 marca 2015 roku, na lotniczym przejściu granicznym w G..

Omawiając dowody zgromadzone w niniejszej sprawie, na wstępie jako w pełni wiarygodne uznać należało zeznania świadka A. D. – inspektora w Departamencie Spraw Obywatelskich w Urzędzie Miasta w E.. Relacja przez nią

składana dotyczyła wydanego w dniu 27 lutego 2015 roku M. S. zaświadczenia o utracie jego dowodu osobistego, a w konsekwencji także złożenia wniosku o wydanie nowego dokumentu i ostatecznie odebrania dowodu osobistego serii (...) przez zainteresowanego w dniu 13 marca 2015 roku. Rzeczowo i dokładnie świadek A. D. odniosła się do obowiązujących procedur dotyczących dokonywania wskazanych powyżej czynności. Stanowczo wskazała, iż może ich dokonać jedynie osoba, której dokument – w postaci dowodu osobistego – dotyczy. Na podstawie tak złożonych zeznań – które jako całkowicie obiektywne, Sąd uznał za w pełni wiarygodne – stwierdzić należało, iż zarówno zaświadczenie z dnia 27 lutego 2015 roku o utracie dowodu osobistego jak również sam dokument „nowo” wystawiony w dniu 05 marca 2015 roku serii (...) - zanim trafiły do oskarżonego P. J. – z całą pewnością najpierw były w posiadaniu M. S..

Następnie, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego trudno uznać, iż zarówno dowód osobisty serii (...) jak i zaświadczenie o utracie wcześniejszego dokumentu tożsamości M. S. znalazły się w posiadaniu P. J. całkiem przypadkowo. Przeczą temu inne podjęte przez M. S. działania. Jak bowiem wynika z zeznań świadków - P. S. i A. S. (1) – znajomych M. S. – to na jego prośbę A. S. (1) zarezerwowała bilet lotniczy na przelot z Polski do Wielkiej Brytanii. W konsekwencji zrealizowania tej prośby, po zarezerwowaniu biletu – w dniu 27 marca 2015 roku P. S. jadąc razem z M. S. zawoził na lotnisko w G. kolegę M. S., a który to miał odlecieć samolotem do Anglii. Natomiast P. S. razem z M. S. powrócili do E.. Jak następnie wynika z zeznań P. S. – po okazaniu mu tablicy pogłądowej – rozpoznał on mężczyznę, którego w dniu 27 marca 2015 roku wiozł na lotnisko i z całą pewnością był to oskarżony P. J..

Zeznania powyżej przywołanych świadków – A. i P. S. – Sąd uznał za wiarygodne, albowiem pomimo znajomości z M. S. starali się oni w sposób obiektywny zrelacjonować zdarzenia, które były ich udziałem. Wskazując przede wszystkim tak na czas jak i na okoliczności w jakich doszło do zarezerwowania biletu na wyjazd z Polski. Zeznając na tą okoliczność spójnie i logicznie. Ponadto zdecydowane stanowisko P. S. – wskazującego na P. J. jako na pasażera jego pojazdu w dniu 27 marca 2015 roku, zmierzającego w konkretnym celu - na lotnisko w G. – nie wzbudziło żadnych wątpliwości Sądu, co do ich prawdziwości. W oparciu z kolei o relacje tych świadków – uzupełnione pozostałym materiałem dowodowym - z całą pewnością wyprowadzić można wniosek, iż M. S. i P. J. nie tylko się znali, ale także realizowali wspólny plan, mający na celu doprowadzić do opuszczenia przez oskarżonego Polski.

Niewątpliwie, także pozytywnie zweryfikowane zostały zeznania świadków B. M. i W. P. – funkcjonariuszy Straży Granicznej, przeprowadzających kontrolę graniczną – przed wylotem samolotu rejsowego linii lotniczych W. nr rejsu (...) relacji G. – D.. To właśnie z ich relacji wynika, iż okazany podczas kontroli dowód osobisty serii (...) – wydany na nazwisko M. S. wzbudził ich wątpliwości, co do jego autentyczności. Dokładnie i rzeczowo świadek B. M. wskazała na konkretne elementy tego dokumentu, które mogły zostać przerobione. Po dokonaniu konsultacji w tym zakresie i dokładnemu przyjrzeniu się okazanemu dokumentowi – wskazane funkcjonariuszki Straży Granicznej mając podejrzenie, iż tenże dowód osobisty został przerobiony – podjęły działania zmierzające do zatrzymania oskarżonego P. J., uniemożliwiające mu wylot z kraju.

Za wiarygodnością zeznań tych świadków niewątpliwie przemawia to, iż są to funkcjonariusze Straży Granicznej, do obowiązków których należy dokładne sprawdzanie tożsamości osób podlegający kontroli na granicy. Będąc przeszkolonymi w tym zakresie, z pewnością mają taką wiedzę - na co zwracać szczególną uwagę podczas kontrolowania okazanych im dokumentów tożsamości. Wszelkie działania przez nich podejmowane w ramach prowadzonej kontroli granicznej są całkowicie obiektywne, albowiem wynikają wyłącznie z wykonywania ich służbowych obowiązków. Z całą pewnością zatem zeznania złożone przez świadków B. M. i W. P. zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności.

Całkowitym potwierdzeniem podejrzeń funkcjonariusz Straży Granicznej, co do przerobienia okazanego przez oskarżonego do kontroli granicznej dowodu osobistego serii (...) - wydanego na nazwisko M. S. – jest ekspertyza kryminalistyczna z zakresu badań pisma ręcznego i autentyczności dokumentu. Z jej wniosków płynie jednoznaczne stwierdzenie, iż blankiet dowodu osobistego wystawionego w dniu 05 marca 2015 roku dla M. S. o serii i numerze (...) został przerobiony poprzez wymianę zdjęcia posiadacza. Przerobienie polegało na naklejeniu na dokument oryginalny transparentnej folii ze zdjęciem wtórnym po uprzednim zamaskowaniu zdjęcia pierwotnego i zaimitowaniu w folii wtórnej części zabezpieczeń. Wnioski płynące z opinii biegłego z całą pewnością uzupełniają pozostały materiał

dowodowym i niewątpliwie pozwalają na wyciągnięcie dalszego logicznego wniosku, iż osoba, której wizerunek widniał na dokumencie okazanym podczas kontroli granicznej nie należał do M. S..

Przywołaną powyżej opinię Sąd uznał za dowód w pełni wiarygodny, albowiem sporządzona została przez uprawnioną osobę, posiadającą niezbędną w tym zakresie wiedzę. Opinia ta jest rzetelna i pełna, a wnioski w niej zawarte poparte zostały szczegółową analizą przedstawionego do badania materiału.

Walorem wiarygodności Sąd obdarzył następnie także zgromadzony w sprawie materiał dowodowy o charakterze nieosobowym w postaci protokołu zatrzymania osoby k. 2, protokołu przeszukania osoby k. 4-7, informacji dotyczącej stwierdzenia tożsamości k. 8-9, protokołu zatrzymania rzeczy k. 10-14, k. 20 /koperta/, protokołu przeprowadzenia oględzin rzeczy k. 25, tablicy pogładowej k. 26. Wymienione dokumenty sporządzone zostały przez uprawnione do tego osoby i w sposób przewidziany przez przepisy prawa. Nie były kwestionowane w toku prowadzonego postępowania. W oparciu o ten materiał dowodowy bezspornym jest, iż osobą zatrzymaną w dniu 27 marca 2015 roku w G., na lotniczym przejściu granicznym, a która posługiwała się dowodem osobistym na nazwisko M. S. - był oskarżony P. J..

Jako wiarygodne Sąd uznał również dokumenty w postaci danych o karalności, a także informację o dochodach uzyskaną z systemu teleinformatycznego Ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Dokumenty te także sporządzone zostały zgodnie z przepisami prawa.

Wobec omówionego powyżej materiału dowodowego, zdaniem Sądu nie ulega jakiegokolwiek wątpliwości, iż złożone przez oskarżonego P. J. oświadczenie, iż nie przyznaje się on do popełnienia zarzuconego mu czynu – należało zweryfikować negatywnie. W przedmiotowej sprawie bowiem nie ma żadnych dowodów, które nakazywałyby odmiennie ocenić zajęte przez oskarżonego stanowisko. Przeciwnie, cały zgromadzony materiał dowodowy w sposób jednoznaczny i nie budzący jakichkolwiek wątpliwości przekonuje o sprawstwie P. J..

Powyższe rozważania przekonują zatem, iż oskarżonemu P. J. przypisać należało to, iż w dniu 27 marca 2015 r. w G., na lotniczym przejściu granicznym, używając podstępu, usiłował przekroczyć wbrew przepisom granicę państwową Rzeczypospolitej Polskiej, w ten sposób, że w trakcie kontroli granicznej posłużył się jako autentycznym, uprzednio przerobionym dowodem osobistym serii (...) wydanym na dane M. S. – to jest popełnienia czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 264 § 2 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Odpowiedzialności przewidzianej w przepisie art. 264 § 2 kk podlega ten kto wbrew przepisom ustawy przekracza granice Rzeczypospolitej Polskiej, używając przemocy, groźby, podstępu lub we współdziałaniu z innymi osobami.

Przekraczanie granicy "wbrew przepisom" odnosi się zarówno do niedopełnienia określonych obowiązków przy kontroli granicznej, jak i przekraczaniu granicy na podstawie dokumentów nieautentycznych lub zawierających nieprawdziwe dane (...) [por. por. E. P., A. S. (w:) Kodeks karny..., red. A. W., R. Z., t. 2, s. 455; Z. Ć. (w:) Kodeks karny..., red. A. Z., t. 2, 2013, s. 1450- (...)]. Artykuł 14 ustawy o ochronie granicy państwowej stanowi, że przekraczanie granicy państwowej jest dozwolone na podstawie dokumentów uprawniających do jej przekroczenia / zob. D. Gruszecka Komentarz do art. 264 kk/. Czynność wykonawcza ujęta w art. 264 § 2 odnosi się do przekraczania granicy RP. Przez pojęcie przekraczania należy rozumieć każdą formę pokonania linii granicznej, bez względu na użyty środek transportu, nie tylko więc jej przejście, ale także przejechanie, przelecenie lub przepłynięcie [zob. Z. Ć. (w:) Kodeks karny..., red. A. Z., t. 2, 2013, s. (...) - (...)].

Przestępstwem będzie jedynie dopuszczenie się przekroczenia granicy wbrew przepisom, używając w tym celu przemocy, groźby, podstępu lub we współdziałaniu z innymi osobami. Użyciem podstępu będzie natomiast zachowanie sprawcy powodujące wprowadzenie w błąd innej osoby, która ze względu na swe błędne przekonanie nie jest w stanie zachować się w sposób wymagany od niej w danej sytuacji (np. sprawca, posługując się nie swoim paszportem, lecz odpowiednio ucharakteryzowany, wprowadza funkcjonariusza Straży Granicznej w błąd co do swej tożsamości i przez to uniemożliwia mu zatrzymanie osoby w rzeczywistości niemającej prawa do przekroczenia granicy Rzeczypospolitej Polskiej) /zob. M. Kalitowski, Komentarz do art. 264 kk/.

Strona podmiotowa tego przestępstwa wyraża się w umyślności wyłącznie w zamiarze bezpośrednim.

Z kolei, odpowiedzialności przewidzianej w przepisie art. 270 § 1 kk podlega ten, kto w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa.

"Użycie za autentyczny" to przedstawienie lub przedłożenie podrobionego czy przerobionego dokumentu osobie prywatnej albo instytucji, czyli wykorzystywanie funkcji, jakie może pełnić taki podrobiony czy przerobiony dokument. Samo posiadanie sfałszowanego dokumentu nie jest jego używaniem, nastąpi ono np. z chwilą okazania go do kontroli (np. okazanie Policji fałszywego prawa jazdy w czasie kontroli drogowej czy podrobionej legitymacji studenckiej w czasie sprawdzania biletów w autobusie). Używającym dokumentu może być ten, kto go podrobił lub przerobił. W takim stanie rzeczy obie te czynności stanowią jedno przestępstwo (Górniok (w:) Górniok i in., t. 2, s. 372). Przerobienie polega na zmianie treści istniejącego, autentycznego dokumentu (por. wyrok SN z dnia 5 września 2000 r., II KKN 569/97, Prok. i Pr.-wkł. 2001, nr 2, poz. 6). Przerobienie może polegać m.in. na dokonaniu skreśleń, dopisków, wymazań. /M. Mozgawa, komentarz do art. 270 kk/.

Wobec powyższych rozważań doktrynalnych zgodzić należy się z tym, iż działanie oskarżonego polegające na pozyskaniu dowodu osobistego z wklejonym (wcześniej przez niego dostarczonym) jego zdjęciem, a następnie jego używanie jako autentycznego (...) wyczerpało przedmiotowe znamiona przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. /por. wyrok s. apel. w Lublinie z dnia 19.11.2003r., II AKa 232/03, www SALublin/. Nie ulega także jakiegokolwiek wątpliwości, iż okazując tak przerobiony dowód osobisty funkcjonariuszom Straży Granicznej w dniu 27 marca 2015 roku na lotniczym przejściu granicznym w G. - oskarżony P. J. miał zamiar wprowadzenia w błąd kontrolujące go służby, co do swojej faktycznej tożsamości i w ten sposób, uciekając się do podstępu zamierzał opuścić terytorium Polski. Bez wątplenia zachowanie oskarżonego, który przybył na lotnisko podszywając się pod swojego kolegę – legitymując się przerobionym dowodem osobistym i konsekwentnie dążąc do realizacji swojego planu, stawiając się do kontroli granicznej, by wsiąść na pokład samolotu lecącego do D. – czemu jednakże zapobiegło zatrzymanie go przez funkcjonariuszy straży granicznej – było już ostatnią fazą działania zmierzającego do urzeczywistnienia swojego zamiaru i wypełniało znamiona usiłowania nielegalnego przekroczenia granicy /por. wyrok s. apel. we Wrocławiu z dnia 24.02.2013r., II AKa 4/13 OSAW 2014/2/312/.

Mając jednocześnie na uwadze, iż ustalenia faktyczne w przedmiotowej sprawie pozwoliły na uznanie, że oskarżony P. J. zachowaniem swoim wyczerpał jednocześnie znamiona określone w art. 264 § 2 kk i art. 270 § 1 kk, zatem uzasadnione było przyjęcie kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu.

Zdaniem Sądu, okoliczności popełnienia przez oskarżonego P. J. zarzuconego mu czynu wskazują, iż można temu oskarżonemu przypisać winę w jego popełnieniu. Mając bowiem na uwadze zakres swobody tego sprawcy w wyborze i realizacji zachowania zgodnego z prawem, a w tym możliwość rozpoznania znaczenia swojego czynu, możliwość faktycznego sterowania swoim postępowaniem, w ocenie Sądu z okoliczności sprawy nie wynika, iż stan poczytalności oskarżonego był w jakikolwiek sposób ograniczony bądź zniesiony. A zatem uznać należało, iż P. J. świadomie naruszył obowiązujące zakazy i zachował się w sposób niezgody z porządkiem prawnym. Tym samym uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu stwierdzić należało, iż podlega on odpowiedzialności karnej na zasadach określonych przepisami prawa karnego.

Wymierzając oskarżonemu P. J. karę za przypisany mu czyn, Sąd kierowała się dyrektywami art. 53 § 1 i 2 kk - bacząc by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy jak i społecznej szkodliwości czynu a jednocześnie spełniła swe cele zapobiegawcze oraz by uwzględniała potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd przy wymiarze kary uwzględnił także rodzaj i charakter naruszonych czynem dóbr prawnych oraz sposób i okoliczności popełnienia czynu. Podnieść należy, iż oskarżony zachowaniem swym naruszył nie jedno, ale dwa dobra prawne, występując przeciwko bezpieczeństwu i nienaruszalności granic Rzeczypospolitej Polskiej przed ich bezprawnym przekroczeniem, a także wiarygodności dokumentów wpływających na pewność obrotu prawnego, opierająca się na zaufaniu do dokumentu. Dla oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu istotne jest również

to, iż P. J. działał z zamiarem bezpośrednim – dążąc do opuszczenia kraju w sposób podstępny, konsekwentnie i z determinacją realizując swój plan. Bez wątpienia taka postawa oskarżonego jest wynikiem jego kryminalnej przeszłości i oznacza po prostu, iż oskarżony P. J. chciał po prostu uciec przed wymiarem sprawiedliwości. Przywołane powyżej okoliczności przekonują zatem, iż za znaczny uznać należało stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu.

Za okoliczność obciążającą oskarżonego, Sąd uznał to, iż P. J. dopuścił się popełnienia tego czynu, pomimo, iż już wcześniej wielokrotnie był karany za liczne przestępstwa. Sąd nie znalazł żadnych okoliczności łagodzących, mogących wpłynąć na wymiar kary.

Biorąc pod uwagę, że doświadczenie życiowe oskarżonego i jego poziom rozwoju intelektualnego pozwalał mu ocenić naganność czynu należy uznać, że poziom jego zawinienia jest znaczny, dlatego też Sąd uznał, że orzeczone kara 6 miesięcy pozbawienia wolności będzie adekwatna do stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości czynu. Nie można jednocześnie uznać, iż kara orzeczone w tym wymiarze jest karą nadmiernie surową, albowiem orzeczone została w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Mając na uwadze granice wymiaru kary określonej przy przestępstwie z art. 264 § 2 kk Sąd mógł orzec karę pozbawienia wolności nawet do 3 lat.

Zaznaczyć w tym miejscu jeszcze należy, iż w chwili orzekania w niniejszej sprawie porządek prawny – z uwagi na zmiany w przepisach – uregulowany był inaczej niż w chwili popełnienia przez oskarżonego czynu. Z tego powodu, Sąd w oparciu o przepis art. 4 § 1 kk – uznając, iż korzystniejsze dla oskarżonego /wobec którego Sąd orzekł karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania/ były przepisy jakie obowiązywały poprzednio – zastosował przepisy kodeksu karnego obowiązującego przed dniem 01 lipca 2015 roku.

Zdaniem Sądu, kara orzeczone w tym wymiarze powinna spełnić swe cele w zakresie prewencji ogólnej, sprzyjając kształtowaniu świadomości prawnej społeczeństwa i wpływając na wzmocnienie się przekonania, że przestępstwo nie uchodzi bezkarnie i nie popłaca, a przeciwnie – spotyka się nieuchronnie z represją karną. Przede wszystkim jednak ponownie umożliwi próbę podjęcia wychowania oskarżonego, wpojenia mu podstawowych norm społecznych i wdrożenie do przestrzegania porządku prawnego.

Jednocześnie z uwagi na uprzednią karalność oskarżonego Sąd nie widział szans na warunkowe zawieszenie wykonania kary wobec oskarżonego. Nie dopatrzył się wyjątkowego wypadku tzn. sytuacji szczególnie uzasadnionej dającej możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Uznać trzeba, iż postawa oskarżonego P. J. wskazuje, iż uprzednio orzeczone kary pozbawienia wolności w ogóle nie przyniosły pozytywnych rezultatów, a oskarżony dopuszczając się kolejnego przestępstwa nie potrafi i wydaje się także, iż nie chce skorzystać z danej mu szansy i zmienić swojego postępowania. Ponadto fakt popełnienia nowego przestępstwa, świadczy, że oskarżony zlekceważył normy sankcjonowane, które naruszył mimo ostrzeżenia związanego z popełnieniem kolejnego przestępstwa. Tym samym tak prezentowana przez oskarżonego postawa wskazuje na znaczny jego stopień zdemoralizowania i przekonuje o braku pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec tego sprawcy. Tym bardziej, iż jak wynika z danych o karalności tego oskarżonego – opuścił on areszt śledczy w G. za ledwie w dniu 06 lutego 2015 roku, a już po upływie miesiąca czasu dopuścił się kolejnego przestępstwa i to działając w sposób zaplanowany, z zamiarem bezpośrednim. Zdaniem Sądu, wobec tego sprawcy brak jest zatem możliwości realizacji celów wychowawczych kary poprzez stosowanie kary o charakterze nieizolacyjnym. Nieskuteczności dotychczas stosowanych środków wydaje się tu oczywista. W ocenie Sądu, a w odniesieniu do oskarżonego P. J. realne oddziaływanie wychowawcze, a przede wszystkim zapobiegawcze ograniczyć się może do wymiaru kary, która swoją dolegliwością uświadomi sprawcy stopień naganności popełnionego ponownie przestępstwa. Zauważyć należy, iż sposób działania tego sprawcy i okoliczności popełnienia przypisanego mu przestępstwa - stanowią te przesłanki, które sprzeciwiają się warunkowemu zawieszeniu wykonania wymierzonej mu kary. Nie można bowiem zapominać, że do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności (jako jedynie szczególnej formy wymiaru kary) stosuje się wszystkie zasady sędziowskiego wymiaru kary wskazane w art. 53 kk. Nie sposób zatem przyjąć, iż wymienione powyżej okoliczności nie składają się na ogólne pojęcie jakim jest „postawa sprawcy” (postanowienie SN z 2008.11.20, sygn. akt II KK 180/08, Biul. PK 2008/13/40), a które to ostatecznie przekonują o znacznym

stopniu demoralizacji oskarżonego. Gdy zatem sprawca jest osobą zdemoralizowaną – a tak niewątpliwie jest w przypadku oskarżonego P. J. – konieczne jest orzekanie wobec niego kary bezwzględnej, bowiem tylko taka kara pozwala na prowadzenie procesu wdrażania do przestrzegania porządku prawnego, a w rezultacie mimo wszystko – na doprowadzenie procesu wychowania oskarżonego do pozytywnego rezultatu. W ocenie Sądu bezwzględna kara pozbawienia wolności powinna zmusić oskarżonego do krytycznej refleksji nad swoim dotychczasowym zachowaniem na wolności.

Za wymierzeniem oskarżonemu P. J. bezwzględnej kary pozbawienia wolności przemawia także konieczność wpływania na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Zauważyć bowiem należy, iż oskarżony swoimi działaniami wystawił na próbę prawidłowość, a w tym także i czujność funkcjonowania odpowiednich służb – stojących na straży porządku i bezpieczeństwa kraju. Nie ulega wątpliwości, iż ich działania mają dla obywateli gwarancyjny charakter i z tego powodu mają niezwykle istotne znaczenie. Z tego też powodu orzeczenie kary o nieizolacyjnym charakterze nie będzie w sposób właściwy wpływało na społeczne poczucie sprawiedliwości. Tym samym, względy na społeczne oddziaływanie kary jako jeden z celów kary są podyktowane potrzebą przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra, wzmożenia poczucia odpowiedzialności, ugruntowania poszanowania prawa i wyrobienia właściwego poczucia sprawiedliwości i poczucia bezpieczeństwa. Względy na społeczne oddziaływanie kary oznaczają przede wszystkim potrzebę wymierzania takich kar, które odpowiadają społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dają gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości oraz tworzą atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 2006.01.02, II AKa 290/05, LEX nr 168034).

Jednocześnie, w punkcie II wyroku, Sąd na podstawie art. 44 § 1 kk – przy zastosowaniu art. 4 § 1 kodeksu karnego, orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci przerobionego dowodu osobistego /nr (...)/, mając w tym względzie na uwadze, iż pochodził on bezpośrednio z popełnienia przestępstwa.

Z kolei na podstawie art. 44 § 2 kk – przy zastosowaniu art. 4 § 1 kodeksu karnego, w punkcie III wyroku Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci zaświadczenia o utracie dowodu osobistego /nr (...)/. W tym względzie kierując się tym, iż zaświadczenie to służyło do popełnienia przestępstwa.

W punkcie IV wyroku, Sąd na podstawie art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 1982 r. Nr 25, poz. 187 ze zm.) w zw. z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu i § 14 ust. 2 pkt 3 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348 ze zm.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. G. kwotę 619,92 zł /sześćset dziewiętnaście złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze/ brutto z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu

Z kolei na mocy art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk, art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych /Dz. U. z 1983 r. nr 49, poz. 223 ze zm./ Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty, wydatkami obciążając Skarb Państwa, mając na uwadze to, iż oskarżony nie osiąga żadnych dochodów.